

Sygn. akt II W 568/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

29 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Andrzej Muszka

Protokolant Marta Pross

po rozpoznaniu 29 lipca 2019 r.

sprawy przeciwko **I. M.**

PESEL: (...)

obwinionej o to, że:

w dniu 31 stycznia 2019 roku w godz. 20:00-20:45 w J. na al. (...) II 17, na terenie marketu (...) dokonała umyślnego uszkodzenia artykułów odzieżowych i pierścionka poprzez usunięcie z nich metek i zabezpieczeń elektronicznych, gdzie łączna wartość zaistniałych strat wyniosła 409,84 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. w K.

tj. o wykroczenie z art. 124 § 1 k.w.;

I. uznaje obwinioną **I. M.** za winną popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 124 § 1 k.w. wymierza jej karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

II. na podstawie art. 124 § 4 k.w. orzeka wobec obwinionej obowiązek zapłaty równowartości wyrządzonej szkody poprzez uiszczenie kwoty 409,84 zł na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. w K.;

III. zwalnia obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 568/19

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

31 stycznia 2019 r. I. M. przebywała w supermarkecie (...) w J. przy ul. (...) II 17. W tym czasie zrywając z artykułów odzieżowych i pierścionka metki oraz zabezpieczenia elektroniczne, uszkodziła towary handlowe o łącznej wartości 409,84 złotych, czym działała na szkodę T. Polska sp zo.o. z s. w K.. Po przekroczeniu linii kas I. M. została ujęta przez pracownika ochrony sklepu i niezwłocznie przekazana do dyspozycji wezwanych funkcjonariuszy Policji.

dowód: zeznania świadka P. K. k. 12-13, zeznania świadka J. M. k. 15, notatka urzędowa k. 6, k. 19, notatka z ujęcia osoby k. 9, płyta dvd k. 20,

I. M. była w przeszłości trzykrotnie karana sędownie za czyny z art. 278§1 kk, w tym na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.

dowód: dane o karalności k. 22-23

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia w sprawie Sąd poczynił na podstawie treści kategoriycznych zeznań świadka P. K., ochroniarza w sklepie (...) w J.. Świadek nie posiadał żadnego interesu w składaniu zeznań obciążających obwinioną. Nie pozostaje z nią w żadnym konflikcie. Swoją wiedzę czerpał z faktu obserwowania całości pobytu obwinionej w przedmiotowym sklepie, a wartość uszkodzonego mienia oszacował łącząc te informacje z metkami oderwanymi od towarów, zgromadzonymi w koszyku używanym przez obwinioną, których uprzednio tam nie było. Treść tych zeznań znajduje swoje potwierdzenie zarówno w pełni obiektywnym materiale poglądowym zarejestrowanym przez kamery monitoringu w sklepie, jak i treści zeznań świadka J. M.. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że zgromadzone w aktach postępowania dowody są zbieżne, tworzą spójną całość. Brak jest podstaw do kwestionowania któregokolwiek z nich. Na marginesie wypada wyłącznie zauważyć, że swojego sprawstwa nie kwestionuje również obwiniona, co wynika wprost z treści przesłanego do Sądu pisma z 9 września 2019 r., w którym domaga się obniżenia wymiaru kary.

W oparciu o te dowody Sąd ustalił, że obwiniona wypełniła znamiona wykroczenia z art. 124§ 1 k.w.

Obwiniona działała świadomie. Wiedziała, co niszczy. Działała z zamiarem bezpośrednim, wiedziała, że odrywając metki niszczy towary handlowe należące do pokrzywdzonego.

Z tych względów Sąd uznał obwinioną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu. Stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez I. M. wykroczenia jest znaczący. Obwiniona naruszyła oczywisty zakaz, potraktowała sklep jak miejsce, w którym zgromadzone towary, nie nadzorowane bezpośrednio przez pracowników, mogą zostać przez nią bezkarnie zniszczone.

Wymierzając obwinionej karę Sąd uznał za poważną okoliczność obciążającą jej poprzednią karalność za czyny z art. 278§1 kk. Dane o jej karalności wskazują, że obwiniona jest osobą nagminnie łamiącą prawo, której zachowanie nie ulega poprawie mimo kary. Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności łagodzących.

Kierując się treścią powyższych rozważań, Sąd orzekł karę 30 dni aresztu i obowiązek zapłaty równowartości zniszczonego mienia. Oczywistym jest, że kara 30 dni aresztu, czyli najsurowsza przewidziana przez Kodeks wykroczeń, w oderwaniu od okoliczności obciążających obwinionego wydaje się być karą rażąco wysoką. Sąd nie mógł jednak przy jej wymiarze pominąć tych okoliczności, bowiem wskazują one na demoralizację I. M.. Zdaniem Sądu tylko kara o charakterze izolacyjnym, w najwyższym wymiarze, jest w stanie spełnić wobec obwinionej swój cel – powstrzymać ją od naruszania prawa. Również w odczuciu ogólnospołecznym kara ta powinna wywołać odczucie nieuchronności kary i brak przyzwolenia na tożsame zachowania.

Biorąc pod uwagę, że swoim zachowaniem obwiniona wyrządziła szkodę pokrzywdzonemu, bowiem z oczywistych powodów zniszczone przedmioty nie wróciły do sprzedaży, Sąd orzekł wobec obwinionej środek karny w postaci obowiązku zapłaty równowartości zniszczonego mienia, czyli kwoty 409,84 zł na rzecz pokrzywdzonego. Środek karny wzmocni oddziaływanie wyroku jako całości i powinien uświadomić obwinionej nieopłacalność niszczenia cudzego mienia.

Sąd zwolnił obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie zważywszy na jej sytuację majątkową.